

Ivan PETERLIN

(25. svibnja 1945. – 13. veljače 2007.)

DAN beskrajno siv
dan koji ubija svojom monotonijom
inicijali na krevetu
miču se sjenke života
Svjetlucaju iglice
škripi sat
Silina vatre probija
obojadisana stakla
dok magični prostor bolničke sobe
izdiše
Kretnje zamaskiranih krabulja
dolazi
mjesečina gusta kao glicerina
odnekud miris joda

Treperenje Mrtvih Sjenki
svuda oko nas

U TIŠINI samoće
tutnje čarobnjaci i šarlatani
ruše se glumci i akrobati
tragičari i cirkusanti
klauni
Ogromna masa svih
Ljudskih glava
Trzajući se propinje

Kao model – starački dosadan
umoran i otrcan
u vremenu konvencionalan
Kao bjelokosni toranj
artistički trik
suludi krik
ostaje samo Pjesnik
izobličen
shemama svakodnevnice
sazdan na Nasilju

SVIĆE još jednom
kroz eter kapka usnuli glas
Pale se svjetla
prijeteći i proklet stiže
ovaj Dan
Opasna Granica smrtnog
Grijeha
nadvila se nad nas
Lagana nesvjestica
a bijesna kopita
novoga Konja
još jednu fijakersku gomilu vode

U mnoštvu raznih madona
u vrtlogu paklenog zvona
molimo se za spas

* Iz knjige pjesama Ivana Peterlina, *Samo slutnja*, Koprivnica, 1981. Odabrali Vladimir Milak, Ivan Šitum, Dražen Ernečić